

Moj svijet - šest godina

Autor Administrator

Vjerovali ili ne, dragi prijatelji, veæ
je eto šesta godina kako se u beskraju velike mreže može naæei i naš mali Moj
svijet. Dobar je stari obièaj u takvim prigodama malo zastati, osvrnuti se i
pokušati provjeriti ispravnost prijeðenoga puta, i vidjeti što i kako dalje. Pokušati
odgovoriti na pitanje koje još od poèetka visi negdje u zraku - ima li sve to skupa smisla.... ili nema? Treba li sve
pustiti
kraju i prihvati se pametnijega posla?

Malena mjesta srca moga...

I, u pravilu, kad bi nam se uèinilo da bi
stvar trebalo završiti, prekinuti, dogodilo bi se neko vaše pitanje, neki prijedlog, pa èak i pohvala,
to bi nam
vratilo vjeru u ono što radimo i ohrabriло za nastavak priče. Ovoga puta za to
je bilo kljuèeno od gospoðe B.: »Ljepo
je što postojite«. I kad bi ona jedina bila
koja tako misli, a mi vjerujemo da nije, vrijedilo bi svakoga truda.

U ovom velikom svijetu koji nas okružuje, koji ponekad
djeluje kaotično, otužno i beznadno, u kome smo svi samo jadne karike
hranidbenog lanca, našto; Moj svijet ostaje i dalje mala platforma za
transmisiju lijepih riječi i komunikaciju
ljudi dobre volje. I u ovoj prigodi, što bismo vam ljepešte mogli dati od nekoliko pravih bisera Ujeviæeve
pozije. Naravno, uz zanimljive priloge koje vi niste stvorili... Za let si dušto; o
stvorena...

* * *

Divlji konji s livanjske visoravni

Oni su plemenita, prekrasna božja stvorenja, koja unatoè najsurovijim
životnim uvjetima uspijevaju pronaæi aèicu trave i lokvu vode, i
preživjeti. Oni jesu divlji, ali slobodni. A koliko smo mi slobodni? I
èega se sve odrièemo za ono malo komfora? Nemojte ovo propustiti.

http://mojsvijet.hr/images/docs/Divlji_konji.pps

Beèko Novo Mjesto

Navik on živi ki zgine pošteno...

http://mojsvijet.hr/images/docs/Becko_Novo_Mjesto.pps

Najljepše more na svijetu

http://mojsvijet.hr/images/docs/Hvala_ti_More.pps

Lijepo kao i poezija

http://mojsvijet.hr/images/docs/voda_kao_ogledalo.pps

Monet i Shakespeare zajedno

http://mojsvijet.hr/images/docs/ Monet_Shakespeare.hrv.pps

Tin Ujeviæ
– nekoliko bisera

Igraèka vjetrova

Pati bez
suze, živi bez psovke,

i budi mirno nesretan.

Tašte su suze, a jadikovke
ublažit neæe gorki san.

Podaj se pjanom vjetru života,

pa nek te vije bilo kud;
pusti ko listak nek te mota
u ludi polet vihor lud.

Leti ko lišæe što vir ga vije,
za let si, dušo stvorena.

Za zemlju nije, za pokoj nije
cvijet što nema korijena.

Odlazak

U
slutnji, u èežnji daljine, daljine;
u srcu, u dahu planine, planine.

Malena mjesto srca mogu,
spomenak Braèa, Imotskoga.

I bljesak slavna šestopera,
i miris (miris) kalopera

Tamo, tamo da putujem,

tamo, tamo da tugujem;

da èujem one stare basne,

da mljekko plave bajke sasnem;

da više ne znam sebe sama,

ni dima bola u maglama.

Notturno

Noæas

se moje èelo žari,

noæas se moje vjeðe pote;

i moje misli san ozari,

umrijet æu noæas od ljepote.

Duša je strašna u dubini,

ona je zublja u dnu noæi;

plaèimo, plaèimo u tišini,

umrimo, umrimo u samoæi.

Hrvatskim muèenicima

O gdje je plod od vašeg slavnog sjemena,
i da li kojim rodom krvca vaša rodi!
Jer roblje još smo, snijué samo o slobodi,
dok smrt je blizu gluha našeg plemena!

A kukavan je Hrvat novog vremena,
te pušta da ga stranac k stalnoj smrti vodi.
Ne opirué se klanju — krotko janje — hodi
i ne zna zbacit groznog ropstva bremena.

Al vrcnuti æe iskra iz vašeg kremena!
Ja vjerujem, ja znam! Ta zar da uzaludu
sve žrtve vam i muèeništva budu?

Da, roditi æe rod od slavnog sjemena!
A ako neæe, sam æu zazvat pakla vatre
da spale sve, i grom da ropski narod satre!

Slaboæa

Po ovoj magli, ovoj kiši-
o pjano srce, ne uzdiši.

Ti ljubilo si uzaludu,
a sada išteš rodnu grudu,

i tvoja èežnja, vapaj roba,
traži odnekud pokoj groba.

-Tu æu skoro da izdahnem,
tu æu skoro da usahnem,

na našem plavom, plavom valu,
na našem bijelom , bijelom žalu;

i sve æu naæi što sam trebo
pod tvojim svodom, Svetu Nebo,

plaveti sunca i vedrine
nad zemljom stare domovine.

Pobratimstvo lica u
svemiru

Ne boj
se! nisi sam! ima i drugih nego ti
koji nepoznati od tebe žive tvojim životom.
I ono sve što ti bje, æu i što sni
gori u njima istim žarom, ljepotom i èistotom.

Ne gordi se! Tvoje misli nisu samo tvoje! One u drugima žive.
Mi smo svi prešli iste putove u mraku,
mi smo svi jednako lutali u znaku
traženja, i svima jednako se dive.

Sa svakim nešto dijeliš, i više vas ste isti.

I pamti da je tako od prastarih vremena.

I svi se ponavljam, i veliki i èisti,
kao djeca što ne znaju još ni svojih imena.

I snagu nam, i grijeha drugi s nama dijele,
i sni su naši sami iz zajednièkog vrela.
I hrana nam je duše iz naše opæe zdjele,
i sebièni je peèat jedan nasred èela.

Stojimo èovjek protiv èovjeka, u znanju
da svi smo bolji, meðusobni, svi skupa tmuša,
a naša krv, i poraz svih nas, u klanju,
opet je samo jedna historija duša.

Strašno je ovo reæi u uho oholosti,
no vrlo sreæeno za oèajnièku sreæeu,
da svi smo isti u zloæi i radosti,
i da nam breme kobi poèiva na pleæeu.

Ja sam u nekom tamo neznancu, i na zvijezdi
dalekoj, raspreden, a ovdje u jednoj niti,
u cvijetu ugasлом, razbit u svijetu što jezdi,
pa kad æeu ipak biti tamo u mojoj biti?

Ja sam ipak ja, svojeglav i onda kad me nema,
ja sam šiljak s vrha žrtvovan u masi;
o vasiono! Ja živim i umirem u svjema;
ja bezimeno ustrajem u braæi.

Voæke zaborava

I

O
blago onom koji štiti tajnu

usuda svoga i sakriva ranu.

On znađe ko je krivac sadržajnu

bolu što gordo sam ga taji danu.

O blago onom što veæ sad se slaže

da bude kao drugi svi ostali.

O blago onom što umije da laže,

za ljudsko oko da postane mali.

O blago njemu: našao je kljuèe,

zna da je kažnjen samo dobra radi,

ne radi zla, i ako srce tuèe

da biva stoga što se mlad ogradi.

O blago njemu ako posta hladan:

u grudi neæe ušuljat se zloba.

I usud svima bit æe tako skladan

ko velièajnost zajednice groba.

II

Blago onomu što zna za vrle èari

zakona ozgo što su svi u meði.

Jer to je propis najprvi, prastari:

sve obièeniji što si mahom rjeði.

Blago onomu koji se ne buni,

on je odista ugodio bogu.

On je u svojoj pravednièkoj kruni
par muèenièkom divu bosonogu.

O blago onom koji jad otrpi,
te pored ruga slušanog u bijedi
promakne gluh, u sirotinjskoj krpi
snoseæi breme tuðih zapovijedi.

No blago, blago ko se ne osveti,
tek njemu blago! Ni kad ga najdraži
ubo bodežom, popljuvao sveti,
ako je usred razvalina laži

spasao kumir iz praha oltara
taj što je vjeran svojemu zloduhu,
taj što je jaèi nego vjera stara,
iz njega bolji èovjek progovara:

on je živio i umro u duhu!

Svakidašnja jadikovka

Kako
je teško biti slab,
kako je teško biti sam,
i biti star, a biti mlad!

I biti slab, i nemoæan,
i sam bez igdje ikoga,
i nemiran, i oèajan.

I gaziti po cestama,

i biti gažen u blatu,
bez sjaja zvijezde na nebu.

Bez sjaja zvijezde udesa
što sijaše nad kolijevkom
sa dugama i varkama.

–O Bože, Bože, sjeti se
svih obeæanja blistavih
što si ih meni zadao.

O Bože, Bože, sjeti se
i ljubavi, i pobjede
i lovora i darova.

I znaj da Sin tvoj putuje
dolinom svijeta turobnom
po trnju i po kamenju,

Od nemila do nedraga,
i noge su mu krvave,
i srce mu je ranjeno.

I kosti su mu umorne,
i duša mu je žalosna,
i on je sam i zapušten.

I nema sestre ni brata,
i nema oca ni majke,
i nema drage ni druga.

I nema nigdje nikoga

do igle draèa u srcu
i plamena na rukama.

I sam i samcat putuje
pod zatvorenom plaveti,
pred zamraèenom puèinom,

i komu da se potuži?
Ta njega nitko ne sluša,
ni braæa koja lutaju.

O Bože, žeze tvoja rijeè
i tjesno joj je u grlu,
i željna je da zavapi.

Ta besjeda je lomaèa
i dužan sam je viknuti,
ili æeu glavnjom planuti.

Pa nek sam krije na brdima,
pa nek sam dah u plamenu,
kad nisam krik sa krovova!

O Bože, tek da dovrši
peèalno ovo lutanje
pod svodom koji ne èuje.

Jer meni treba moæna rijeè,
jer meni treba odgovor,
i ljubav, ili sveta smrt.

Gorak je vijenac pelina,
mraèan je kalež otrova,

ja vapim žarki ilinštak.

Jer mi je muèeno biti slab,

jer mi je muèeno biti sam

(kada bih mogao biti jak,

kada bih mogao biti drag),

no muèeno je, najmuènije

biti veæ star, a tako mlad!

Bura na Braèu

U
prozore i vratnice

lupa bura tmurnih ura;

dršæu male dvokatnice.

Bura. Bura. Bura. Bura.

Kao misli zlopatnice,
kao duše sve patnice,
u pjesmi bez rijeèi
struje hladni žmarci
u kuæe bez peæi;
tresu male dvokatnice,
u prozore i vratnice.
Jauèu šumarnici.

Uz obalu stabla gura.

Vjetar gruva, grmi: hura!

Ko bi zvuèna duša bila
razapeta povrh krova?

Odgonetah: ti si vila

Mosora i Biokova.

Ti se žièiš zvonkim staklom,
ti si jecaj tog konopca,
a nad morskim bijelim paklom
gordi polet divljeg kopca,
oblik lađareva ropca.

O te muke tvoga plaèea,
o te pjesme tvoga braèea
izbodene povrh draèea:
buro, ti si blokus Braèea.